

MIKOR MÉG...

Philippos/ Reichenbach József

Mikor még a világ vad hernyója voltam,
Isten már látta a bennem lakó lepkét.
Ez idáig mély sebeimet gyászoltam.
Könnyekkel áztattam az ősi ígét,
De mostanra bánom a lerágott leveleket,
Megtépett, Istennek tetsző virág szirmokat.
Sajnálom a megannyi megbántott lelket
S hitemben égis emelt ördögi halmokat.
Ma már könnyekbe zárom a múlt fájalmát,
Véremmel bizonyítom, hogy az övé vagyok.
Csodálom mennyei tetteit s hatalmát.
Szeretete unos-untalan, rám ragyog!
Nincs idő, nincs erő, mi viszonzhatná,
Csak karomat kitárni és várni, hogy átöleljen.

Forrás: www.keresztyendalok.hu